

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνεπόμενον ὑπὸ τοῦ Ἑκταρίου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχικοῦ Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 7 Ἰουνίου 1897

Ἔτος 19^{ον}.—Ἀριθ. 24

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 177)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

Εἰς τὸ Οἰνοπώλειον τοῦ Πομπόνη

Τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν, κατὰ τὰ με-
ταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ πρώην ἐχθροῦ του
Πέτρου ἀποφασισθέντα, ὁ Ἐκτωρ μετε-
βη εἰς τὴν Φόρσαν.

Ἡ φυλακὴ αὕτη, — ἡ ὁποία δὲν ὑπάρ-
χει πλέον, κατεδαφισθεῖσα πρὸ πολλοῦ, —
εὕρισκετο εἰς τὴν συνοικίαν τοῦ Ἑλους.

Ἡ αὐτοκρατορικὴ οἰκοστολὴ τὴν ὁ-
ποίαν ἔφερεν ὁ Ἀκόλουθος, τῷ ἡνοιξε
τάς πύλας τῆς φυλακῆς, αἱ ὁποῖαι δὲν
ἠνοίγοντο εὐκόλως, οὔτε ὅταν ἐπρόκειτο
κλειδεῖν, οὔτε εἰσελθεῖν. Τῇ αἰτήσῃ του, ἐκά-
λεσαν ἀμέσως τὸν δευτέρου κλειδοῦχον
καὶ ὁ φίλος μας Πέτρος Πομπόνης ἐνε-
φανίσθη.

— Ἀ, σεῖς εἰσθε, κύριε Ἀκόλουθε ;
Βλέπω ὅτι εἰσθε ἀκριβής.

— Λοιπὸν ; ἠρώτησεν ὁ Ἐκτωρ ἀ-
γωνιδῶς.

— Τί νὰ σας εἰπῶ ! Δὲν κατόρθωσα
νὰ εὕρω οὔτε ἵχνος κουτιοῦ ἄσπρου !

— Εἶμαι βέβαιος, ἀφ' οὗ τὸ ἔχω ἐγώ !
εἶπεν ὁ Ἐκτωρ ἐξάγων ἐκ τοῦ θυλακίου
τοῦ τὴν πυξίδα.

Ὁ Πέτρος πρὸς στιγμὴν ἀπέμεινεν
ἐκπληκτος.

— Τότε λοιπὸν τί θέλετε ;

— Ναὶ μὲν ἔχω τὸ κουτί, εἶπεν ὁ
Ἀκόλουθος· ἀλλὰ . . . ἰδέτε . . .

Καὶ ἡνοιξε τὸ κυτίον, διὰ νὰ δείξῃ
ὅτι ἦτο κενόν.

— Μπα διάβολε ! εἶπεν ὁ Πέτρος,
μὴ δυνήθεις νὰ καταστειλῇ ἓνα στεναγ-
μὸν ἀνακουφίσεως, ὁ ὁποῖος ἤχησε πα-
ραδόξως πῶς εἰς τὰ ὦτα τοῦ Ἐκτορος.

Μὰ εἶπα κ' ἐγώ, πῶς εἶνε δυνατόν ; . .
Δὲν μου λέτε, σὰς παρακαλῶ, πῶς ἡύ-
ρατε τὸ κουτί ;

Καὶ ὅταν ὁ Ἐκτωρ τῷ διηγήθῃ ὅλην
τὴν ἱστορίαν,

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν. Ἐννοῶ.

— Δὲν ἀνεκαλύψατε λοιπὸν τίποτε ἀ-
λήμν ; ἠρώτησεν ὁ Ἀκόλουθος.

— Ὅχι· δὲν εἰμπορῶ νὰ σας εἰπῶ
ἀκόμη τίποτε . . . Ἐγὼ κάποιαν ὑπό-
νοιαν . . . εἶμαι ἴσως ἐπὶ τὰ ἵχνη τοῦ
κλέπτου . . . ἀλλ' ἐφ' ὅσον δὲν ἔχω
τὴν βεβαιότητα . . .

— Τούλάχιστον ἐλπίζετε ;

— Δὲν λέγω ἔχι . . . ἐλάτε ὕστερα . . .
ἴσως τότε . . .

ἐλπίδας χιμαιρικές ; Τοῦτο ὁ Ἐκτωρ δὲν
ἠδύνατο νὰ ἐξακριβώσῃ καὶ μετέβη εἰς
τοῦ κυρίου Μορανζή διὰ νὰ διηγηθῇ εἰς
τοὺς φίλους του τὴν ἱστορίαν τῶν παρα-
δόξων του περιπετειῶν καὶ νὰ τοῖς ζη-
τήσῃ συμβουλὴν.

Ἐν τούτοις, ἂν ἤθελεν ὁ Πέτρος, ἠδύ-
νατο νὰ ἐξαγάγῃ ἀμέσως ἐκ τῆς ἀμ-
φιβολίας τὸν Ἐκτορα· ἀλλὰ τοῦτο θὰ
ἦτο ἐναντίον τοῦ χαρακτήρος του. Μο-
λονότι ἀρετὰ ἐβελιτώθη, ἀφ' ἧς ἐπο-
χῆς τὸν ἐπρωτο-
γνωρίσα-
μεν, εἰ-
χεν ὁμῶς
διατηρή-



«Νά ! τὰ ἐφάρεψα ἀπὸ τὴν τσίπη ἐνοῦ ἐπαρχιώτη, ποῦ ἐχάρισε ἀπέξω ἀπὸ τὰ μαγαζιά
τοῦ μεγάλου δρόμου !» (Σελ. 186, στήλ. γ'.)

Ὁ Ἐκτωρ ἠναγκάσθη νὰ πέλθῃ χω-
ρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ λάβῃ ἄλλην πλη-
ροφορίαν, μὴ γνωρίζων τί ἔπρεπε νὰ
συμπεράνῃ ἐκ τῶν λόγων τοῦ Πέτρου.
Ἄρά γε, εἰς τὸσον ὀλίγον διάστημα,
εἶχε γίνῃ τῶντι φίλος του καὶ ἡσυχολεῖτο
εἰλικρινῶς νὰνεύρῃ τοὺς κλέπτας τῶν ἀ-
δαμάντων του ; Μήπως διετῆρει καμ-
μίαν μνησικακίαν ἐκ τοῦ παρελθόντος καὶ
μήπως ἐξεδικεῖτο, ἀποχοιμίζων αὐτὸν με-

τὰς καποῖαν στρυφνότητα καὶ πονηρίαν·
ἡ δὲ ἰδέα ὅτι θὰ ἄφινεν ὀλίγον τὸν Ἐκ-
τορα ἐν τῇ ἀμφιβολίᾳ, δὲν τῷ ἀπή-
ρεσκε διόλου. Δὲν ἦτο εὐχάριστον δι'
αὐτόν, τὸν υἱὸν τοῦ οἰνοπώλου Πομ-
πόνη, τὸν ἀπλοῦν κλειδοῦχον τῆς Φόρ-
σας, νὰ ἔχῃ τρόπον τινα ὑποχείριον τὸν
κύριον κόμητα Ἐκτορα Ἀλβαν, αὐλικὸν
Ἀκόλουθον καὶ εὐνοούμενον τοῦ Αὐτο-
κράτορος ; — διότι αὐτὰ ἦσαν πραγματι-

κώς τὰ ὀνόματα καὶ οἱ τίτλοι τοῦ ἄλλο-
τε ἐχθροῦ του. Ὁ πειρασμὸς ἦτο ἀρκετὰ
ἰσχυρὸς, ἢ ὥστε νάνυσταθῇ εἰς αὐτόν...

Καὶ ὅμως τὸ κόσμημα, τὸ ὁποῖον τό-
σον ἐπόθει νάνευσθαι ὁ Ἐκτωρ, ἀνεπαύε-
το ἡσυχῶς εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ Πέτρου
Πομπόνη. Ποῦ νὰ τὸ ὑποθέσῃ αὐτὸ ὁ
δυστυχὴς Ἀχόλουθος!

Ἰδοὺ τί εἶχε συμβῇ τὴν προτεραίαν,
μάλιστα ὁ Ἐκτωρ ἀνῆλθε πάλιν εἰς τὴν
ἀρχαίαν του:

Ἡ συγχίνησης, τὴν ὁποίαν ἐπροξένη-
σεν ἡ ἐμφάνισις του εἰς τὴν ὁδὸν Περ-
γαμνηνοποίας, — συγχίνησης, ζωηροτέρα
βεβαίως ἢ ὅσον ἐπεθύμει, — ἐξηκολού-
θησε καὶ μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του. Πολλὰ
χαρίνιζα, μαντεύσαντα ἐκ τινων
λέξεων, ὅτι ἐχάθη καὶ ἄλλο πρᾶγμα,
ἐκτὸς τῆς ἀνευρεθείσης ἐπιστολῆς, ἐξη-
κολούθουν νάνασκαλεύουν τὸν μαῦρον
ρύακα καὶ τοὺς σωροὺς τῶν ἀκαθαρσιῶν,
ἐνῶ αἱ μητέρες τῶν διηγούντων τὰ κατὰ
τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἀχολούθου καὶ ἐσχολ-
ίαζον τὰς περιπετείας του.

Ὁ Πέτρος Πομπόνης, ρίψας ἐρευνη-
τικὸν βλέμμα περὶ αὐτόν, παρετήρησε
τὴν αἰφνιδίαν ἐξαφάνισιν δύο ἐκ τῶν κα-
τοίκων τῆς ὁδοῦ ἐκείνης, τοὺς ὁποίους
ἐγνώριζε κάλλιστα καὶ δὲν εἶχε λόγους
νὰ τοὺς ὑπολήπτειται πολύ. Ὁ εἰς ὠνο-
μάζετο Βενέδικτος Λέγκρης καὶ ὁ ἄλλος
Ματθαῖος Πουλῶ. Ἦσαν καὶ οἱ δύο ἐρ-
γάται, ἐργαζόμενοι μόνον ὁσάκις εἶχον
ὄρεξιν εἰς τὸ γειτονικὸν Βυρσοδεφεῖον,
ἀλλὰ συγχρότερον ἀλητεύοντες ἐν ἀργίᾳ
καὶ κραπάλῃ. Ἐνθυμεῖτο καλῶς ὅτι
τοὺς εἶχεν ἴδῃ κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς
σκηνῆς, τὴν ὁποίαν διηγῆθημεν ἄλλ᾽
ἐνθυμεῖτο ἐπίσης ὅτι τοὺς εἶδε μίαν στιγ-
μὴν νάπομακρύνονται ἀθρόω ἐκ τοῦ
πλήθους. Ἡ ἐξαφάνισις αὕτη ἐκίνησε
τὰς ὑπονοίας του. Καὶ τὸ σχέδιόν του
κατεστρώθη ἀμέσως.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, ἀνθρωπὸς τις,
ἐνδεδυμένος ὡς χωρικός τῶν παρισινῶν
περιχώρων, — χονδρὸν ὑποκάμισον χρω-
ματιστόν, πανταλόνιον κυανοῦν, σακκάκι
ἀπὸ λινάσαν, χρῶμα προσώπου μελαμ-
ψόν, κεφαλὴ σκεπασμένη ἀπὸ δάσος μαλ-
λίων πυρρῶν, πιπτόντων μέχρι τῶν ὀ-
φθαλμῶν, — εἰσῆρχετο εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον
τοῦ πολίτου Πομπόνη, τὸ ὁποῖον, ὡς ἡ-
ναγκάζετο νὰ το ὁμολογῇ καὶ αὐτὸς ὁ
Πέτρος, εἶχε τὴν χειροτέρα φήμην ἐξ
ὅλων τῶν κέντρων τῆς συνοικίας.

Ἡ κυρία Πομπόνη, ἡ ὁποία ἦτο ἐν-
θρονισμένη εἰς τὸ κυλικεῖον, εἶδεν εἰσερ-
χόμενον τὸν ἀνθρώπον τοῦτον, (ὁ ὁποῖος
ἐκλονίζετο ἤδη, ὡς ἂν εἶχε κάμη καὶ
ἄλλους σταθμούς εἰς διάφορα οἰνοπωλεῖα),
χωρὶς νὰ ἐκφράσῃ τὴν παραμικρὰν ἐκ-
πληξιν. Ὁ χωρικός ἐκάθησεν εἰς μίαν
τράπεζαν, πλησίον μιᾶς ἄλλης, ὅπου
ἐκάθητο ἡδὴ ἄλλοι δύο συμπόται.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἦσαν οἱ μόνοι

πελάται τοῦ οἰνοπωλεῖου. Συνωμίλουν
χαμηλοφῶως, ἀλλ' ἐν τούτοις μὲ ἄ-
κραν ζωηρότητα, ἐνῶ αἱ κεφαλαὶ τῶν
συνεπλησίαζον καὶ σχεδὸν συνηνοῦντο,
ἀπὸ τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην πλευρὰν
τῆς τραπέζης.

Ἦσαν αὐτοὶ ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους ὁ
Πέτρος Πομπόνης εἰς μάτην εἶχε ζη-
τήσῃ εἰς τὴν ὁδὸν Περγαμνηνοποίας,
πρὸ ὀλίγης ὥρας.

Διὰ τῶν θυλῶν ὑαλοπινάκων τοῦ ἐνὸς
καὶ μόνου παραθύρου, εἰσῆρχετο ἀμυ-
δρότατον φῶς ἐν τούτοις ὁ χωρικός ἐ-
λαβε τὴν προφύλαξιν νὰ τοποθετηθῇ εἰς
τὸ ὀλιγώτερον φωτιζόμενον μέρος τοῦ
οἰνοπωλεῖου, καὶ εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ
χάνῃ τίποτε ἐκ τῶν συμβαινόντων εἰς
τὴν παράπλευρον τράπεζαν.

Οἱ καθήμενοι εἰς τὴν τράπεζαν ταύ-
την εἶχον ἀνυψώσῃ τὴν κεφαλὴν, ὅταν
τὸν εἶδον εἰσερχόμενον κατόπι μετὰ
τὴν πρόχειρον ἐξέτασιν, ἡ ὁποία βε-
βαίως τοὺς καθιστάσας, ἀνέλαβον τὴν
προτέραν στάσιν τῶν καὶ ἤρχισαν πάλιν
τὴν συνομιλίαν τῶν.

Ὁπωσδήποτε ὁ χωρικός ἔλαβε καιρὸν
νὰ τοὺς παρατηρήσῃ καὶ νὰ βεβαιωθῇ
ὅτι ἦσαν ἀκριβῶς ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους
ἐξήτει...

Ἐκτύπησε τὴν τράπεζαν καὶ προσήλ-
θε μίαν ὑπέρβεια.

— Φέρε μου κρασί καλὸ! εἶπε μὲ
φωνὴν ὑπερβρινὴν καὶ προφορὰν γνησίου
χωρικοῦ μὴ δὴ!

Μετ' ὀλίγον, δοχεῖον πλήρες οἴνου
εὐρίσκατο ἐνώπιόν του.

Τότε ἐκεῖνος ἠγέρθη, ὅπως πρὶν πα-
ραπαύων, καὶ λαβὼν τὸ δοχεῖον, ἐπλη-
σίασε καὶ τὸ ἀπέθεσεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς
τραπέζης, τὴν ὁποίαν κατεῖχον οἱ δύο του
γεῖτονες.

— Ἐμένα δὲν μᾶρέσει νὰ πίνω μο-
ναχὸς μου! εἶπεν ἔλατε νὰ πιούμεε μαζί!

Πρότασις τόσον ἐλκυστικὴ ἔπρεπε βε-
βαίως νὰ γίνῃ δεκτὴ ἐν τούτοις οἱ δύο
σύντροφοι πρὸς στιγμὴν ἐδίστασαν. Ἐ-
κτύπαζαν μετὰ δυσπιστίας τὸν χωρικόν,
ἀλλὰ μὴ ἐυρόντες, ὡς φαίνεται, οὐδὲν
τὸ ὑποπτον, ἐδέχθησαν τὴν προσφορὰν
του εὐχαρίστως. Ἀλλῶς τε θὰ ἐξή-
τησαν καὶ τὰ μυστικά τῶν καὶ δὲν θὰ
εἶχον νὰ εἴπουν ἄλλο τίποτε. Μετ' ὀλί-
γας στιγμὰς τὸ δοχεῖον τοῦ οἴνου ἐκε-
νώθη καὶ οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι ἐφαίνοντο οἱ
καλλίτεροι φίλοι τοῦ κόσμου.

Καὶ ἂν οὐ τὸ δοχεῖον ἐπληρώθη πάλ-
ιν, κατὰ διαταγὴν τοῦ χωρικοῦ, ἡ συνο-
μιλία ἐξηκολούθησε.

— Μὴ σας μέλῃ! ἐννοία σας! πα-
ράδες ἄλλο τίποτα, γιὰ νὰ ξεδέσω σή-
μερα! ἔλεγεν ὁ χωρικός. Ἐκαμα ἓνα
πολύ καλὸ καὶ ὅλ πο σήμερα.

— Καὶ σὰν τί καὶ ὅλ πο; ἠρώτησαν
οἱ ἄλλοι.

— Ὅριστε!

Καὶ ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ
δράκα ταλλήρων καὶ ἄλλων ἀργυρῶν
νομισμάτων, τὰ διεσκόρπισεν ἐπὶ τῆς
τραπέζης.

Οἱ συμπόται ἀντήλλαξαν βλέμμα. Πρέ-
πει νὰ ἦτο πολὺ μεθυσμένος ὁ σύντρο-
φός τῶν, διὰ νὰ λέγῃ τοιαῦτα καὶ νὰ ἐ-
πιδεικνύῃ τοιοῦτον θησαυρόν. Καὶ ἐφαί-
νετο τῷ ὄντι ὅτι ὠμίλει ὑπὸ τὴν ἐπι-
δρασιν τοῦ οἴνου ἢ κεφαλὴ του ἐκκλινεν
ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, ἐνῶ ἡ γλῶσσά
του ἐτραυλίκεν ὁλονὲν περισσότερον.

— Ναί, σὰς λέγω, ἔκαμα καλὸ κόλ-
πο! ἐπανελάβε καὶ μὴ θαρρήτε πῶς
εἶνε τὸ πρῶτό! Χρ! νάχουμε καὶ τὸ
νὸν μας.

— Μὰ τί ἐννοεῖς καλὸ κόλπο; ἠρώ-
τησεν ὁ εἰς ἐκ τῶν συντρόφων.

— Βρὲ σεῖς! καλέ, τόσῳ πρᾶγμα δὲν
καταλαβαίνετε; Νά, τὸ καλὸ κόλπο
εἶνε... καλὸ κόλπο! Βέβαια ἀπὸ μπά-
μιες καὶ ἀπὸ κολοκυθάκια δὲν μπορούσα
νὰ κερδίσω τόσον παρὰ! Χρ! καὶ τώρα
σεῖς, τὸ ξέρω, προσέθεσε γελῶν, ὅλετε
νὰ σας πῶ ποῦ τα βρήκα αὐτὰ τὰ
τάλλαρα, ε;

— Ναί, ποῦ τα βρήκα; τὸν ἠρώτησαν.

— Νά! τὰ ἐψάρεψα ἀπὸ τὴν τσέπη
ἐνὸς ἐπαρχιώτη, ποῦ ἐχάλεσε ἀπέξω ἀπὸ
τὰ μαγαζεῖα τοῦ μεγάλου δρόμου!

— Μπρὲ τί μας λές!

— Ναί, ναί! ὁ παρὰς εἶνε κόμμοδο
πρᾶγμα! δὲν σε βάνει σὲ καμμιὰ φρον-
τιδα, σὲ καμμιὰ ἀνησυχία... Δὲν εἶνε
σὰν τὰ χρυσαφικά, ἢ σὰν τὰ διαμαντικά...
— Τὰ διαμαντικά;... ἐφέλλισαν οἱ
ἄλλοι, ὠχρίωντες.

— Ναί, ἐξηκολούθησεν ὁ χωρικός,
χωρὶς νὰ δεῖξῃ ὅτι παρετήρησε τὴν τα-
ραχὴν τῶν. Πρέπει νὰ πῇς τὸ μυστικόν
σου καὶ σὲ ἄλλον... εἶσαι ἀναγκασμέ-
νος νὰ πᾶς σὲ κλεπταποδόχο... πρ!

— Ὄστε δὲν εἶσαι...
— Ὄστε δὲν εἶσαι...
— Ἀμὲ τί; μὲ πῆρατε γιὰ χωριάτη;
(καὶ ἐγέλασε πάλιν δυνατὰ) ἂς εἶνε...
Ἐκεῖ λοιπὸν ποῦ ἐγύριζα ἔσθον κῆπο τοῦ
Κεραμεικοῦ, ἐψάρεψα ἀπὸ τὸ λαϊμὸ
ἐνὸς κοριτσιοῦ, ποῦ ἔκανε ἐκεῖ τὸν πε-
ρίπατό του, ἓνα περιδέραιο ἀπὸ ὠραιό-
τατα μαργαριτάρια...

— Μαργαριτάρια! Καὶ πῶς τα ἐξέ-
κανες;

— Ὁ ψευδοχωρικός προσέλαθεν ὕψος μυ-
στηριώδες.
— Γνωρίζω ἓνα τιμὸ ἀνθρώπο, εἶπε,
ποῦ δέχεται τὰ κλεφτὰ σὲ πολὺ καλὴ
τιμὴ. Καὶ δὲν φοβάσαι οὔτε νὰ σε γε-
λάσῃ, οὔτε νὰ σε μαρτυρήσῃ.

Ἐπηκολούθησε σιγῇ. Ὁ Βενέδικτος
Λέγκρης καὶ ὁ Ματθαῖος Πουλῶ ἀντήλ-

λαξαν βλέμματα συνεννοήσεως καὶ ἐπᾶ-
τησαν ἀμοιβαίως τοὺς πόδας τῶν ὑπὸ
τὴν τράπεζαν. Ἰδοὺ τῷ ὄντι μία λαμ-
πρὰ εὐκαιρία. Τί τύχη νὰ συναντήσουν
τὸν ψευδοχωρικόν!... Καὶ αὐτοὶ ἐπί-
σης εἶχον νὰ ἐκποιήσουν ἐν πολὺτιμον
κόσμημα... καὶ αὐτοὶ ἐπίσης ὤφειλον νὰ
συνεννοηθοῦν μὲ κανένα κλεπταποδόχον...
καὶ δυστυχῶς δὲν ἐγνώριζαν κανένα.
Ἦσως ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἠγόρασε τὸ ἐκ-
μαργαριτῶν περιδέραιον, τὸ ὁποῖον «εἶχε
ψαρεύσῃ» ὁ σύντροφος, θὰ ἤθελε νὰ...
Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ γὰρ νὰ ἔχουν ἐμπι-
στοσύνην εἰς τὴν φιλίαν ἐκείνην, τὴν
συναρθεῖσαν ἐκ τοῦ προχείρου ὑπὸ τὴν
ἐπίδρασιν τοῦ οἴνου;

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Εὐδοκίας Δουποῦ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

29 Μαΐου.

ΠΟΘΕΤΩ ὅτι
χάνει ὀλίγον ἀ-
πὸ τὴν ποίησιν
τοῦ ἐν ταξειδίῳ
γινόμενον διὰ
τῶν τελειοτέ-
ρων μέσων, φέρ' εἰ-
πεῖν διὰ σιδηροδρό-
μου. Κερδίζει ὅμως
ταχύτητα, ἀσφάλειαν καὶ
εὐκολίαν. Διὰ νὰ ὑπάγῃ
κανεὶς, παραδείγματός
χάριν, εἰς τὴν Πεντέ-
λην, τί εἶχε νὰ κάμῃ ἕως
τώρα; Νὰ μεταβῇ διὰ
τοῦ σιδηροδρόμου του-
λάχιτον ἕως τὸ Ἀμαρούσιον, νὰ περάσῃ
ἐκεῖ τὴν νύκτα, καὶ τὸ πρῶτ' ἐνωρίς, ἐ-
νοικιάζων ἓνα γαϊδουράκι μὲ τὸν ἀγῶ-
νιστὴν του, νὰ καθαικεύσῃ καὶ νὰ ξεκι-
νήσῃ διὰ τὸ βουνόν. Ὁμολογοῦμένως
μία τοιαύτη ἐκδρομὴ, ἂν μάλιστα ἐγί-
νετο μὲ καλὴν καὶ μεγάλην συντροφίαν,
εἶχε πολὺ θεληγητρὸν καὶ πολλὴν ποίη-
σιν. Ὅσον εἶνε κανεὶς εὐθυμὸς ἐπάνω
εἰς τὸ γαϊδουράκι του, τρέχων καὶ γελῶν
εἰς τὸ ὑπαίθριον, εἰς μίαν ὥραιαν καὶ
δροσερὰν ἐαρινὴν πρωΐαν, περιστοιχιζό-
μενος ἀπὸ φίλους ἐπίσης εὐθύνους, δὲν
ἔμπορεῖ βεβαίως νὰ εἶνε ὅταν κά-
θῃται κλεισμένος μέσα εἰς ἓν βαγόνιον
σιδηροδρόμου καὶ βλέπῃ μόνον διὰ τῶν
θυρίδων τὸ ἐξοχικὸν τοπίον, παρελαύνον
μὲ ἀστραπιαίαν καὶ ζαλίζουσαν ταχύτητα
πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του...

Ἀλλ' ὁ πολιτισμὸς καὶ ἡ πρόοδος δὲν
ἀκούουν αὐτὰ! Ὁ πολιτισμὸς στρώνει
παντοῦ τὰ δίκτυα τῶν σιδηροδρόμων του,
πράγμει καὶ τελειοποιεῖ τὴν συγκοινωνί-
αν, διευκολύνει καὶ ἀσφαλίζει τὸ ταξεί-
διον, οἰκονομῶν τὸν χρόνον καὶ τὸ χρῆ-
μα. Ἀν ἡ ποίησις ἐνὸς ταξειδίου χάνε-
ται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὀλίγον τὸν
μέλει. Ὁ πολιτισμὸς ἀποβλέπει εἰς τὸν
σκοπὸν, καὶ ἀδιαφορεῖ ἂν τὸ μέσον, τὸ
ὁποῖον προσφέρει, εἶνε ὀλιγώτερον θελ-
κτικόν.

Τὰς σκέψεις ταύτας μοὶ ἐνέπνευσεν ἡ
εἰδησις, ὅτι κατασκευάζεται σιδηροδρο-
μικὴ γραμμὴ ἀπὸ Κηφισσίας μέχρι Πεν-
τέλης. Μετ' ὀλίγον αἱ ἐπὶ ὄνων ἐκδρο-
μαὶ πρὸς τὸ ὠραῖον βουνόν, καταργου-
νται. Αἱ εὐθυμοὶ συντροφίαι θὰ προτιμοῦν
διὰ τὰ ἄλλα του πλεονεκτήματα τὸν σι-
δηροδρόμον. Ἀλλ' ἀκριβῶς διὰ τοῦτο
οἱ ἐπισκέπται τῆς Πεντέλης δὲν θὰ εἶνε
περισσότεροι; Καὶ χάριν αὐτῶν δὲν θὰ
ἰδρυθοῦν ἐκεῖ ἐπάνω ξενοδοχεῖα καὶ κέν-
τρα ἀναψυχῆς καὶ διασκέδασεως; Ἡ ἐκ-
δρομὴ ἐπομένως εἰς τὸ τέλος τῆς δὲν
θὰ εἶνε ὠραιότερα;

Ὁ σιδηροδρόμος κατασκευάζεται κυ-
ρίως διὰ νὰ ἐξυπηρετῇ τὰ ἐπὶ τῆς Πεν-
τέλης λατομεῖα. Ἡ ἐργασία πρὸ παν-
τός! Ἀλλὰ χάρις εἰς αὐτὸν ἡ Πεντέλη
ἀλλάζει ὅψιν, καὶ ἐπὶ τοῦ βουνοῦ, τοῦ
προσιτοῦ ἕως τώρα μόνον εἰς τοὺς ὀλί-
γους ρομαντικούς, θὰ δημιουργηθῇ ἐν
θερινὸν κέντρον, ὠραῖον, ποιητικὸν καὶ
πολὺ συνηγόμενον. Δὲν εἶνε εὐεργετι-
κὸς αὐτὸς ὁ πολιτισμὸς;

30 Μαΐου.

Τὸ καίμενο τὸ παιδί...

Ὡνομάζετο Ἐβανς καὶ ἦτο μαθητὴς
εἰς ἐν ἀγγλικὸν Λύκειον. Ἐπιμελής μα-
θητὴς, ἀγαπῶν τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν
καὶ τὴν ἐλληνικὴν ἱστορίαν, ἠγάπα συγ-
χρότως καὶ τὴν νέαν Ἑλλάδα, καὶ πα-
ρηκολούθει τὰς τύχας τῆς, καὶ ἐλυπεῖ-
το διὰ τὰς δυστυχίας τῆς, καὶ ὠργί-
ζετο κατὰ τῶν Εὐρωπαίων ἐχθρῶν τῆς,
καὶ ἐξεφράζετο μὲ θερμὴν καὶ μὲ ἐνθου-
σιασμὸν μικροῦ φιλέλληρος, λατρεύοντος
τὸ ἰδανικόν. Ἀλλ' οἱ συμπαθηταὶ του,
— ἀμελεῖς μαθητὰ, φαίνεται, — δὲν ἐν-
νοοῦσαν πολὺ αὐτὸν τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ
ἤρχισαν νὰ περιπαίζον τὸν μικρὸν Ἐ-
βανς διὰ τὰ φιλελληνικά του αἰσθήματα.
Δύο μάλιστα ἐξ αὐτῶν τὸ ἐπαράκαμαν
καὶ δὲν ἄφιναν εἰς ἡσυχίαν τὸ καίμενο
τὸ παιδί. Τοῦ ἔκαμαν καθημερινῶς σα-
τυρικὰ ἐπιγράμματα καὶ γελοιογραφίας,
καὶ κατόρθωσαν μετ' ὀλίγον νὰ τον κά-
μουν καταγέλαστον εἰς ὅλον τὸ Σχο-
λεῖον. Ἀλλ' ὅσον ἀναίσθητος ἦσαν αὐτοί,
τόσον εὐαίσθητος ἦτο ὁ Ἐβανς. Τὰ πει-
ράγματα αὐτὰ, τῶν ὁποίων ἠσθάνετο
πολὺ τὴν ἀδίκιαν, τὸν ἔφεραν εἰς ἀπό-
γνωσιν. Καὶ μίαν ἡμέραν, προχωρήσας
μέχρι τοῦ σιδηροδρόμου, καθ' ἣν στιγ-
μὴν ἐπλησίαζε τὸ τραῖνον, ἐρρίφθη ἐπᾶ-
νω εἰς τὰς γραμμὰς καὶ εὗρεν ἐκεῖ θά-
νατον οἰκτρὸν!

Τὸ καίμενο τὸ παιδί!... Δυσκόλως
ἔμπορεῖ νὰ συγχωρήσῃ κανεὶς ἐν τοιοῦ-
τον κίνημα, ὅσον μεγάλη καὶ ἂν εἶνε ἡ
ἀπελπισία, ἡ ὁποία τὸ προκαλεῖ. Ἀλλ'
ὅταν συλλογισθῇ κανεὶς ὅτι ὁ μικρὸς Ἐ-
βανς ἔπρεπε θῦμα τοῦ εὐγενοῦς φιλέλλη-
νισμοῦ του! Τὸ καίμενο τὸ παιδί...

2 Ιουνίου.

Τὸ ξεσπάθωμα εἰς τὴν ἡμερησίαν διά-
ταξιν.

Σήμερον ἀκριβῶς εἶδα εἰς τὸ Γρα-
φεῖον τῆς Διαπλάσεως ἓνα μικρὸν της
φίλον, τὸν Στέφανον Κότινον, πολὺ ἐ-
νεργητικὸν καὶ ἐνθουσιασμὸν. Ἦλθε νὰ
ζητήσῃ καὶ ἄλλας ἀγγελίας, διότι, κα-
θὼς ἔλεγε, δὲν τῷ ἔφθασαν αὐταί, αἱ
ὁποῖαι τῷ ἐστάλησαν μὲ τὸ φυλλά-
διον.

— Ἐχω φίλους ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν,
μὰς ἔλεγε, καὶ πρέπει νὰ στείλω καὶ
εἰς αὐτοὺς ἀγγελίας, διὰ νὰ ἐνεργήσουν.
Θὰ ἐξαλλάξω ὅλην μου τὴν εὐλογη-
τίαν, εἰς τὰς ἐπιστολάς σου θὰ τοὺς
γράψω, διὰ νὰ τοὺς προτρέψω νὰ ἐγ-
γραφῶν καὶ νὰ ἐγγράψουν καὶ ἄλλους.
Καὶ ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθῆνας, ὁποῖον φίλον
μου συναντήσω, ποῦ νὰ μὴν εἶνε συνδρο-
μητὴς, δὲν ἡσυχάζω, ἂν δὲν τον κάμω.
Ἐννοῶ νὰ ἐργασθῶ ὑπὲρ τῆς Διαπλά-
σεως διὰ νὰ τῆς ἀποδείξω τὴν ἀνάγκην
μου καὶ εἶμαι εὐτυχὴς μὲ τὴν ιδέαν ὅτι
θὰ συντελέσω καὶ ἐγὼ ὅσον εἰμπορῶ εἰς
τὴν πρόοδόν τῆς.

— Καὶ ἔχεις μεγάλον στάδιον ἐνερ-
γείας, ἀγαπητέ μου, τῷ εἶπα. Φαντά-
σου μόνον ὅτι ὑπάρχουν εἰς ὅλην τὴν
Ἑλλάδα καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν περισσό-
τεροι ἀπὸ 50,000 Ἑλληνόπαιδες, οἱ
ὁποῖοι, καὶ λόγῳ ὕλικῶν μέσων καὶ λό-
γῳ ἀναπτύξεως, θὰ ἦσαν εἰς θέσιν νὰ
λαμβάνουν τὴν Διάπλασιν. Καὶ ὅμως
οὔτε τὸ δέκατον ἐκ τοῦ ὅλου αὐτοῦ πο-
σοῦ δὲν κατόρθωσεν ἀκόμη νὰ ἔλῃ ἡ
Διάπλασις!

— Ὡστε, συνεπέραναν εὐφυστάτα ὁ
εἶλος μας, ἂν ἔχετε τώρα περὶ τὰς 5,
000 συνδρομητῶν, ἕκαστος ἔμπορεῖ νὰ
γράψῃ ἀπὸ δέκα. Τόσοι πέφτουν εἰς τὸ
μερικὸν μου καὶ τόσους θὰ προσπαθῶ
νὰ ἐγγράψω.

Καὶ ὅμως ἡ Διάπλασις θὰ ἦτο πολὺ
εὐχαριστημένη, ἂν ἕκαστος προσεπάθει
νὰ ἐγγράψῃ ἀπὸ ἓνα μόνον συν-
δρομητὴν!

Ἀδελφερόν.

Ὁ μικρὸς Τάκης, ἀκούσας ὅτι θὰ τι-
μωρηθοῦν αὐστηρῶς οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ ἀρ-
χιερεῖς τῆς Θεσσαλίας, ὅσοι ἀποδεικνύον-
τες ἐγκατέλειψαν τὰ ποίμνια των.

— Μπᾶ! ἀνέκραξεν οἱ παπάδες ἐστὶ
Θεσσαλία εἶνε τὸ σὸ πα να ραῖ οἱ;

Φ.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΑΥΓΗ

Ευπνῆ ἡ φύσις καὶ ἀλλάζει
τὴν σκοτεινὴν τῆς φθορᾶς
μὲ ἀνθόπλεχτη στολὴ, καὶ 'μοιάζει
ὥσάν ἀχνάτη κορασιά,
ποῦ ροδοστέφανο ἀγκαλιάζει
καὶ λούζεται μέσ' ἑστὴν δροσιά.

Ἐστὰ νυσταγμένα τους τραγούδια
ποῦ ἀρχίζουν τώρα τὰ πουλιά,
ἀνατριχιάζουν τὰ λουλουῖδια
'εἰς τῆς ἀνοιξῆς τὴν ἀγκαλιά
καὶ καταβαίνουν ἀγγελούδια
καὶ τὰ ξυπνοῦνε μὲ φιλιά.

Ἐστὸ περιγιάλι μουρμουρίζει
ἡ θάλασσα δειλὴ-δειλὴ
καὶ ἑστὰ νερά τῆς λαμπυρίζει
ροδόλευκὴ ἀνατολή,
ποῦ φῶς κ' ἐλπὶδα μὰς χαρίζει
καὶ γοργοφεύγει ντροπαλί.

Ἡλιος δόλοχρυσος προβάλλει
τί ὡμορφιά ζωγραφιστὴ!
ἀνοίγει τοῦρανοῦ ἡ ἀγκάλη
καὶ μὲ ὁρμονία θαυμαστὴ
δοξολογία ὁ κόσμος ψάλλει
καὶ τὸν Θεὸ εὐχαριστεῖ.

Ι. Π. ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ

ΖΑΒΟΥΛΩΝ

[Ἱστορικὸν διήγημα]

Ἐγευματίζομεν παρὰ τῇ οἰκογενεῖα
τοῦ συνταγματάρχου Βαλχερμένη, ἑορτά-
ζοντες μετὰ τῶν στενῶν συγγενῶν του
ἐπὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ τῶν ἐξετάσεων τῆς Ξαν-
θῆς, τῆς δεκαεξαετίδος θυγατρὸς του.

Μετὰ τὰ ἐπιδόρπια, ἐνῶ ἐρροφῶμεν
τὸν καφέ, εἰσῆλθεν ὁ ὑπηρετὴς καὶ εἶ-
πε πρὸς τὸν συνταγματάρχη, ὅτι δύο
ἄνθρωποι, εἰς νέος καὶ εἰς γέρον, ἀπαι-
τοῦν νὰ τον ἴδουν, νὰ τὰς ὁμιλήσουν. . .
καὶ ὅτι, μεθ' ἑλκας τὰς διαβεβαιώσεις
του περὶ τῆς οἰκογενειακῆς τοῦ κυρίου
του ἑορτῆς, οἱ δύο αὐτοὶ ξένοι ἐπιμένουν
ἀνενδότως, δικαιολογούμενοι, ὅτι ἦλθον
εἰς Παρίσις ἀπὸ μακράν, πολὺ μακράν,
ἐπιτήδες, νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸν λοχα-
γὸν Βαλχερμένην.

— Πῶς ὀνομάζονται; ἠρώτησεν ὁ
Συνταγματάρχης.

Ὁ ὑπηρετὴς ἐξῆλθεν εὐθὺς καὶ, σχε-
δὸν πάραυτα ἐπιστρέψας, εἶπεν ὅτι: Ὁ
μὲν νεώτερος ὀνομάζεται Ζαβουλὼν, ὁ
δὲ γέρον συνόδός του ἦτο ὁ πατήρ του.
— Ζαβουλὼν! . . . Ὡς τῆς λαμπρᾶς
ἀναμνήσεως τοῦ θλιβεροῦ ἐκείνου πολέ-
μου! ἐφέλκεν ὁ συνταγματάρχης. . .
Ὁδὴγῆσέ τους νὰ εἰσέλθουν!

*

Ἡ ἐμφάνισις τοῦ Ζαβουλὼν ἐπροξέ-
νησεν εἰς ὅλους μὰς αἰσθησιν. Εἶδομεν
ἄνθρωπον 40—45 χρόνων, βραχύσωμον,
ὀλοστέργγυλον, μὲ ρεδιγγόταν παλαιῶ
συρμού, στιλπνὴν ἐκ τῆς πολυκαιρίας. . .
Ὁ γέρον πατήρ του ἐφόρει μεταξωτὸν

σκοῦρον καὶ βαθυκύανον βλουζαν, ἐνδυ-
μασίαν, τὴν ὁποίαν ἐνεδύετο μόνον ὁσάκις
μετέβαιναν εἰς τὴν Ἑκκλησίαν τοῦ χωρίου
τῆς μακρυῆς ἐκείνης ἐπαρχίας των.

Ὁ συνταγματάρχης ὅμως, ὡς ἐνεφα-
νίσθησαν, ἀνηγέρθη, ἐσφίξε φιλικώτατα
καὶ τῶν δύο τὰς χεῖρας καὶ τους ὑπέ-
δειξε τὴν καλλιτέραν θέσιν, παρακαλέ-
σας αὐτοὺς νὰ καθίσουν πλησίον του.

Ὁ Ζαβουλὼν τέλος ἔλυσεν τὴν σιω-
πὴν πρῶτος, καὶ χωρὶς ἐπιτήδευσιν εἶπε:

— Λοχαγέ μου. . . δηλαδή θέλω
νὰ 'πῶ, κύριε συνταγματάρχα μου. . .
ἀπ' ἐδῶ εἶνε ὁ γέρον Ταννῶς, ὁ πατέρας
μου. . . εἰς τὸ χωρίο τοῦτον λένε καὶ Ἰα-
κώβ, ἐπειδὴ ἔχει τόση δὲ μακρὰ τὴ γε-
νιάδα του! . . . Καὶ εἶχεν ὀρμισθῇ, νὰ πα-
τήσῃ μιὰ φορὰ τὸ πόδι του 'ς τὰ Παρί-
σια, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σας σφίξῃ τὸ
χέρι καὶ νὰ σας εὐχαριστήσῃ, γιὰ τὰ
ὅσα καλὰ ἐκάματε τότε εἰς τὸ παιδί του!
Φαντασθῆτε, ὅτι εἴκοσι πέντε χρόνους
οἰκονομοῦσε πεντάρα-πεντάρα ὥς νὰ το
καταφέρει. . . καὶ ἰδοὺ τον!

Ὁ γέρον, ὡς νάνελας θάρρος, ὕψωσε
τὴν κεφαλὴν καὶ, χωρὶς νὰ τρέμῃ, εἶπε:

— Ναῖσκε, κύρ-λοχαγέ μου! Ἡλθα
νὰ σ' εὐχαριστήσω καὶ δίχως πολυλο-
γία. . . νὰ σ' ἀγκυλιάσω! Ἐσώσες τὸ
παιδάκι μου. . . τὸ μικρότερό μου παι-
δί, δηλαδή τὸ ἔκτο μου! μού το ἐλύ-
τρωσες ἀπὸ τὸ στέμα τοῦ Χάρου. . . καὶ
τὸ περισσότερο ἀπὸ τὴν Ἀτιμία! Ἐδῶ
καὶ τόσα χρόνια τὸ εἶχα ἀποφασισμένο
νὰ λθῶ. . . καὶ σ' ὀρκίζομαι, πῶς δὲν
θὰ κατέβαινα 'ς τὸν κατώ κ' ὁ σ' μ' ο,
ἂν δὲν σ' ἐβλεπα!

Εἶπε, καὶ προτοῦ ὁ Βαλχερμένη προ-
φθάσῃ νὰ τον ἐμποδίσῃ, ὁ γέρον ἐρρίφθη
δακρύων εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ εὐεργέ-
του των. Στραφεὶς δὲ κατόπιν πρὸς ἡμᾶς
καὶ δεικνύων τὸν υἱὸν του προσέθηκε:

— Ναί, ναί, ἀφεντάδες, κυράδες καὶ
κοπελλοῦδές μου. . . καὶ ὅλη μας ἡ
συντροφία! τὸ παλληκάρι ἀπ' ἐδῶ, ὁ
Ζαβουλὼν μου, ποῦ σου ἦταν ἕνας σω-
στὸς παληγάνθρωπος, ἕνας ἀκέραιος κλέ-
φτης, σοῦ ἄλλαξε κ' ἐγένετο ἀνδρειομέ-
νος καὶ τίμιος, ἀπὸ τὴν καλωσύνη τοῦ
λοχαγοῦ του! Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ ἦλθα
σήμερα νὰ εὐχαριστήσω τὸν καλόκαρδό
μας λοχαγὸ, ποῦ ἔσωσεν ἀπὸ τὴν ἀτι-
μία τὸ ἔκτο μου, σὲ ὥρα ποῦ τὰ ἄλλα
πέντε μου παιδιά τῶδε γιναν, σὰν πολ-
ληκάρια! . . . Ὁ μπάρμπας-Ταννῶς, ἐξη-
κολούθησεν ὁ γέρον Ἰακώβ, ποτὲ, μὰ
ποτὲ δὲν θὰ σε λησμονήσῃ, καὶ ἅμα
κλείσῃ τὰ μάτια του, καὶ τότε ἀκόμη,
θὰ παρακαλῇ τὸ Θεὸ νὰ σου ἐτοιμάσῃ
ἕνα τιμητικὸ μέρος. . . 'ς τὴν καλλι-
τερὴν θέσιν τοῦ Παραδείσου Του!

*

Ὁ συνταγματάρχης τοῖς προσέφερε
καμπανίτην, κονιάκ, καφέν τοῖς ἔδωκεν

ἀναμμένα ποῦρα, τὰ ὁποῖα καὶ οἱ δύο ἐ-
μάσων, μὴ γνωρίζοντες πῶς τα καπνί-
ζουν, καὶ τέλος, ἀφοῦ ἀνεχώρησαν, πα-
ρεκαλέσαμεν τὸν κ. Βαλχερμένην νὰ μας
διηγηθῇ τὰ κατὰ τὸν Ζαβουλὼν.

Ὁ συνταγματάρχης προθυμότητα ἐ-
ξετέλεσε τὴν ἐπιθυμίαν μας καὶ ἤρξατο
διηγούμενος, ὡς ἐξῆς:

— Ἐνα ἀληθινὸ παλληκάρι, Ἡρώς
σωστός' ἀλλ' ὅμως καὶ ἡ ζωσὰ ἀπόδει-
ξις, ὅτι ἡ ἐπιείκεια, ἐνίοτε, εἶνε ἀποτε-
λεσματικώτερα τῆς αὐστηρότητος, καὶ
ὅτι ὁ δικαστὴς πρὸ τοῦ καταδικάσει ἕνα
ἄνθρωπον, δι' ὁποιαδήποτε πράξιν, ὁ-
φείλει νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ
κατηγορουμένου, μήπως ἀνεύρη εἰς τὸ
βάθος αὐτῆς σπινθηρὰ ἀρετῆς, ὅστις κα-
τόπιν δύναται νὰ τὴν διαθερμάνῃ πρὸς τὸ
καλόν. . . Ὁνομάζεται Ταννῶς, δὲν
γνωρίζω ὅμως, διατί τον ἔλεξαν Ζαβου-
λὼν ἐνθυμούμαι μόνον, ὡς μοι εἶπε κά-
ποτε, ὅτι μὲ τὸ παρεπίθετον αὐτὸ τὸν
μετωνόμασεν ὁ Ἐφημέριος τοῦ χωρίου
του, ὅτε ἦτο ἀκόμη παιδάκι.

(Ἐπεται συνέχεια.)

[Georges Mitchell]. I. P. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

(Συνέχεια ἴδε Σελ. 182)

z'

«Ὅταν ἐξύπνησα πάλιν, ἤμθεα μέσα
εἰς ἕνα δάσος. Κατόπιν ἔμαθα ὅτι ἦτο
τὸ δάσος τοῦ Κράπενβαλδ, τέσσαρας
λεῦγας μακρὰ ἀπὸ τὴν Βιέννην. Ἐκεῖ
εἶδα μίαν μεγάλην φωτιάν, καὶ γύρω-
γύρω ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἄνδρες καὶ γυναί-
κες, ὅλους μαυριδερούς, μὲ κάτι ροῦχα,
ἢ μᾶλλον κουρέλια διαφόρων χρωμάτων.
Ἐνόησα ὅτι ἦτο ὁ θίασος τῶν ἀτσιγγάνων
περὶ τοῦ ὁποίου μοῦ εἶχε κάμη λόγον ἡ
δικέφαλη γίδα. Ἡ μητέρα καὶ τὸ παιδί
κατέβησαν ἀπὸ τὸ ἄμαξι καὶ ὅλοι οἱ ἄλ-
λοι ἔτρεξαν εἰς προϋπάντησιν των. Ἐ-
νας ἀτσιγγάνος, σχεδὸν γέρος καὶ πάρα
πολὺ ἄσχημος, μὲ πτερά πετεινοῦ εἰς
τὸ καπέλον του καὶ μὲ μίαν κόκκινην
ζώνην πλατεῖαν—φαίνεται ὅτι ἦτο ὁ ἀρ-
χηγός,—τοὺς ἠρώτησε τί ἔκαμαν εἰς τὸ
διάστημα τῆς ἡμέρας.

«— Ἐλα λοιπόν, Γίθα! ἔλα, Τσίκε!
τί μας ἐφέρατε;»

«Ἡ Γίθα ἔρριψε μερικὰ νομίσματα
εἰς τὸ ἀνοιχτὸν χέρι τοῦ ἀρχηγοῦ.

«— Τόσα μοναχὰ; εἶπεν ἐκεῖνος;
τίποτε σχεδόν! Ἡ δικέφαλη γίδα δὲν
κερδίζει πειὰ οὔτε τὸ χόρτο που τρώγει!

«— Ἡ δικέφαλη γίδα, ἀπεκρίθη ἡ
Γίθα, ἔγινε πλέον γνωστὴ εἰς τὸν τό-
πον! οἱ ἄνθρωποι συνεθίζουσιν πολὺ γρή-
γορα τὰ περίεργα καὶ τὰ τέρατα. . .
τώρα, μάλιστα δίδουν μιὰ δεκάρα διὰ νὰ
τὴν βλέπουν! Ἄν δέν τους ἔλεγα καὶ
τὴν τύχην, δὲν θὰ ἔφερνα τίποτε!

«— Ναί, ναί, αὐτὸ εἶνε! ἀπεκρίθη ὁ
ἀρχηγὸς γελῶν. Ὁ, τι κάμνει πλέον ἡ
Τύχη! Οἱ ἄνθρωποι θέλουν νὰκούουν
τὴν εὐτυχίαν τοῦ μέλλοντος, διὰ νὰ ὑ-
ποφέρουν τὴν δυστυχίαν τοῦ παρόντος. . .
ἡ ἐλπίς εὐρίσκει πάντα ἀγοραστάς. . .
Ἐ, καὶ τί καλὰ ἐψώνισατε;

«Ὁ Τσίκος ἤνοιξε τὸν σάκκον του
καὶ ἐσχόρπισε κάτι πατάτες εἰς τὰ πό-
δια τοῦ ἀρχηγοῦ.

«— Καλὲς εἶνε! εἶπεν αὐτός. Ἐ,
σεῖς οἱ ἄλλοι! Νὰ τῆς πάρετε καὶ νὰ
τῆς ψήσετε!

«Πλῆθος μαῦρα χέρια ἐπῆραν τότε
τὰς πατάτες καὶ τὰς ἔκρυψαν ἀμέσως κά-
τω ἀπὸ τὴν στάκην τῆς μεγάλης φω-
τιᾶς, διὰ νὰ ψηθοῦν.

«— Μ' αὐτὸ δὲν φτάνει! εἶπε πάλιν
ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν κόκκινην ζώνην. Γι-
θα, Τσίκε, δὲν ἐφέρατε καὶ τίποτε κρέας;

«— Τίποτε! εἶπεν ἡ Γίθα.

«— Κανένα κοτόπουλο;

«— Τίποτε! Οἱ χωρικοὶ κάμνουν τὰ
μάτια τους τέσσαρα ὅταν μὲς βλέπουν
ἀπὸ μακρὰ. . . Ποῦ νὰ ζυγώσουμε!

«— Ἐχομε ὅμως κάτι ἄλλο! εἶπεν
ὁ Τσίκος. Δὲν εἶνε βέβαια κρέας' εἰμ-
πορεῖ ὅμως νὰ μας κάμῃ νὰγοράσωμεν.

«— Ἐτσι αἱ; γιὰ νὰ ἰδοῦμε λοιπόν!»

«Ὁ Τσίκος μ' ἐπῆρε τότε ἀπὸ τὸ ἄμαξι
καὶ μ' ἔφερεν ἐμπρὸς εἰς τὸν ἀτσιγγάνον.

«— Ἀ, μπάρμπο! εἶπεν αὐτός' μιὰ
γίδα μὲ χρυσὰ κέρατα' κάτι καλὰ!

«Ὅλοι οἱ ἀτσιγγάνοι μ' ἐπεριτριγύ-
ρισαν καὶ εἶπαν ὅτι εἶμαι πολὺ εὐμορφῇ.
Ἦσαν κουρελιασμένοι, λερωμένοι, ἐλεει-
νοί καὶ ὅμως οἱ ἐπαινοὶ των μ' ἐκολά-
κευσαν. Περίεργον πρᾶγμα! Εἰμπορεῖ
νὰ περιφρονῇ ἕνα ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὸν
ἐπαινὸν του δὲν τον περιφρονεῖς ποτέ!

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ ἀρχηγὸς μ' ἐψη-
λαφούσε μὲ πολλὴν βαναυσότητα.

«— Τὰ χρυσὰ κέρατά της θὰ μ' ἔκα-
μαν νὰ ὑποθέσω ὅτι πρέπει νὰ ἐφυγῇ ἀπὸ
κανένα πλανόδιον θέατρον. Ἀλλὰ δὲν το
πιστεύω, διότι εἶνε πάρα πολὺ καλοθρεμ-
μένη. . . Φαίνεται ὅτι θὰ τὴν εἶχε κά-
ποια πλουσία κυρία καὶ τῆς ἐχρύσωσε
τὰ κέρατα ἀπὸ ἰδιοτροπίαν. Ὅπως δὴ-
ποτε, αὐτὸ θὰ το ἰδοῦμεν ἀμέσως.»

Ἐβστάθη τότε ἐμπρὸς μου, ἐπρότεινε
τὸ μπαστοῦνί του καὶ με διάταξε:

«— Χόρεψε, κυρά μου!»

Ἐγὼ ἐσυλλογίσθην: Ἄν χορέψω
τώρα, ἂν τοῖς δεῖξω ὅτι εἶμαι γίδα γυ-
μνασμένη, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ βέβαια θὰ
μὲ κρατήσουν διὰ νὰ μὲ βάζουν νὰ χο-
ρεύω ἐμπρὸς εἰς τὸν κόσμον καὶ νὰ κερ-
δίζουσιν χρήματα' καὶ ὅταν θὰ ἔλθῃ ὁ
Πιστὸς μὲ τοὺς ὑπηρετάς, δὲν θὰ θε-
λήσουν νὰ μὲ δώσουν μὲ κανένα πρόπον.

«— Χόρεψε, κυρά γιδούλα! Χόρεψε,
κυρά γιδούλα!» ἐπανελάμβανεν ὁ ἀρχη-
γός καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι μοῦ ἐφώναζαν:
Χόρεψε! Χόρεψε! Χόρεψε!

«Ἐκαμνα ὅτι δέν τους ἐννοοῦσα.

«Ἐνα κοριτσάκι τότε ἤρχισε νὰ τρα-
γουδῇ:

Χόρεψε, κυρά Γιδούλα,
νὰ σε καμαρώσουμε.
Πήδησε, κυρά Γιδούλα,
μὴ σε μαγ·λαρώσουμε!
Τίρλι-τίρλι-ρόν!
Τίρλι-ρόν!

«Δὲν ἐκούνησα τὸ πόδι μου.

«— Ἐμπρός! μουσική!» ἀνέκραξεν
ὁ ἀρχηγός.

«Ἐνα παιδί, τὸ

ὁποῖον ἦτο ἐξηπλω-
μένον κοντὰ εἰς τὴ
φωτιάν, ἐσηκώθη τότε,
ἐξεκρέμασε ἀπὸ ἕνα
δένδρον ἕνα βιολί καὶ
ἤρχισε νὰ παίζῃ. . .

«Ἄ, αὐτὴ ἡ μου-
σική δὲν ἦτο οὔτε τὸ

βιολί τοῦ κυρίου Πε-
ταλούδα, οὔτε τὸ πιά-
νο τοῦ κυρίου Βορέα!

Ἦτο μουσική αὐτῇ,
μουσική ἀληθινή, μου-
σική γιὰ γίδα, γλυ-
κειὰ σὰν τὸ ἄλατι

καὶ σὰν τὸ τριφύλλι,
σὰν τὸ μουρμούρισμα
τῶν ρυακίων καὶ σὰν

τὸ κελάδημα τῶν
πουλιῶν! Ψυχὴ μου,

τί ὥραϊα ποῦ παίζουν
αὐτοὶ οἱ παληρατσίγ-
γανοί! Μοῦ ἠλέκτρι-
ζε τὰ ποδάρια αὐτῇ

ἡ μουσική, μοῦ ἤρ-
χeto νὰ περὶφρονῇ
σαν τρελὴ, ὑψηλότερα ἀπὸ

τὰ δένδρα! Μὲ πο-
λὺν κόπον κατάρθω-
σα νὰ κρατήσω τὸν

ἑαυτόν μου. Καὶ ἐξα-
κολουθοῦσα νὰ μένω
ἀκίνητη, σὰν γίδα ξυ-
λινὴ ἢ πέτρινη. . .

«Ἀλλὰ νὰ! καὶ ἄλλο παιδί ἐσηκώθη,
ἐπῆρε ἕνα βιολί καὶ ἤρ-
χισε νὰ παίζῃ μαζὶ
μὲ τὸ πρῶτό' κατόπι κ' ἕνα ἄλλο ἔκα-
με τὸ ἴδιον, ὥστε τώρα ἐπαίζαν τρεῖς
μαζί. Ἐχοπίασα τόσον πολὺ νὰ κρατη-
θῶ, ὅταν εἶχα νὰ κάμω μὲ ἕνα. Ἐ, τί
ἤθελες νὰ κάμω ἐναντίον τριῶν; Τί ἄλ-
λο παρὰ νὰ χορεύω; . . . Καὶ ἤμουν
ἐτοιμὴ νὰρξίσω χωρὶς νὰ τὸ θέλω. . .
ὅταν, κατ' εὐτυχίαν, ὁ ἀρχηγὸς τοῖς
εἶπε: «Φθάνει πειὰ! δὲν χορεύει!» Ἀ-
μέσως ἐκεῖνοι ἐπαυσαν καὶ ἐξηπλώθη-
σαν πάλιν κοντὰ εἰς τὴν φωτιάν.

«— Καλὰ τὸ εἶπα ἐγὼ ὅτι δὲν ξεύ-
ρει! εἶπεν ὁ Ἀτσιγγάνος. Καλλιτέχνης
καὶ καλοθρεμμένος γίνεταί; . . . Καὶ
τώρα, τί θὰ τὴν κάμωμεν;

«— Μία ἰδέα καὶ αὐτῇ! Ἀλλὰ γιὰ
νὰ τὴν πωλήσωμε, πρέπει νὰ εὑροῦμε
ἀγοραστὴν.

«— Ἐ, δὲν εἶνε δύσκολο!

«— Ὅχι! βέβαια' ἀλλὰ δὲν συλλογι-
ζεσαι ὅτι ἅμα ἰδοῦν ὅτι τὴν πωλοῦμε,
θὰ μὰς ποῦν ὅτι τὴν ἐκλέψαμε καὶ θὰ
μὰς κουβαλήσουν ἐδῶ τὴν ἀστυνομία;
Συμφέρει;

«— Ἀλήθεια λέες. Τί νὰ τὴν κάμω-
με λοιπόν;

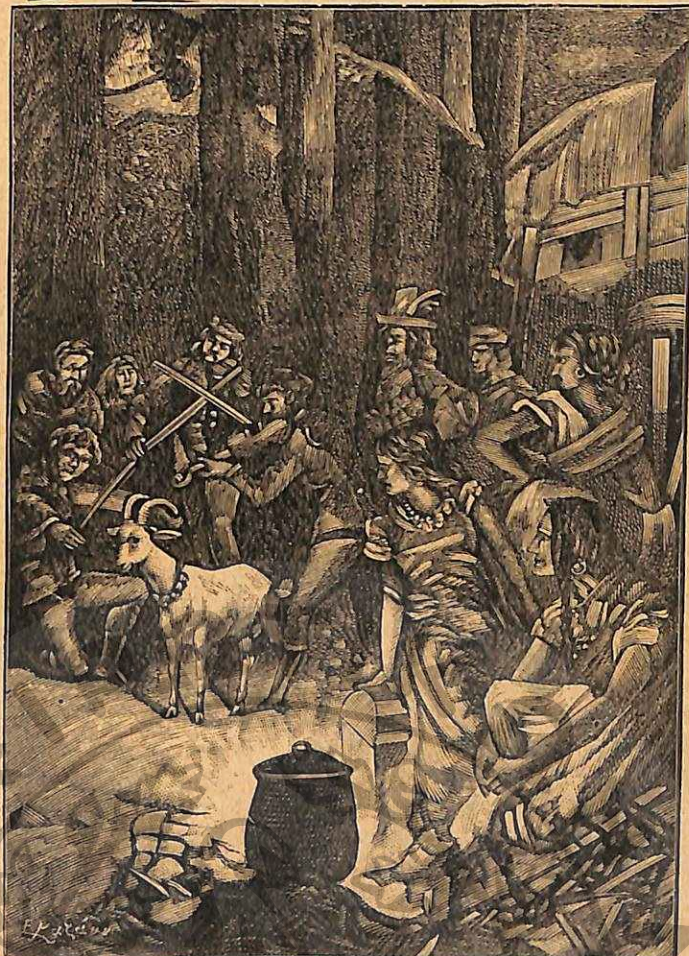
«— Νὰ τὴν φάμε! ἐφώναξε κάποιος.

«— Ναί, ναί! εἶπον οἱ ἄλλοι, νὰ τὴν
φάμε! καλὴ ἰδέα!»

[Ἐπεται συνέχεια]

KIMON ALEKSIAS

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Βέρβας Βαδιέ,



«Ἐ, τί ἤθελες νὰ κάμω ἐναντίον τριῶν;» (Σελ. 189, σελ. 6.)

